

ถ้าคิดจะสร้าง **“ครอบครัว”** อย่างมองแค่ความสุขของตัวเองฝ่ายเดียว แต่ให้เผื่อพื้นที่ในใจไว้สำหรับความสุขของคนที่ยืนเคียงข้างเราด้วย

บุคคลมัยที่สังคมครอบครัวสันคลอน อ่อนไหวง่าย

เพราะต่างคนต่างคิด ต่างคนต่างเก่ง

แต่ครอบครัวที่แท้จริง ไม่ใช่การอยู่เพียงเพราะเหตุผลบางอย่าง แต่มันคือการ “เรียนรู้กัน”

“ปรับเข้าหากัน” และ “จับมือกันไม่ปล่อย” ในวันที่ยากที่สุด ในวันที่เปราะบาง อ่อนแอที่สุด

เพราะคำว่าครอบครัว ไม่ได้สร้างด้วยความสวยงามในวันแต่งงาน

แต่มันเติบโต งดงาม จากการเลือก “รักกันไป” ทุกวัน

บางครอบครัวให้คนนอกมา

ความสำคัญ มากกว่าคนในบ้าน ที่อยู่ด้วยกันทุกวัน

เป็นเช่นนี้หรือไม่ กับคนในบ้านทำอะไรก็มักไม่ถูกใจ พุดอะไรก็มักได้เถียงก่อนฟัง พยายามแค่ไหน ก็เหมือนไม่เคยพอใจกันเลย

แต่กับคนนอก พุดคิดนิดเดียวก็ยืมให้ ช่วยนิดหน่อยก็ยกย่องใหญ่

หลายครอบครัวไม่อบอุ่น ไม่ใช่เพราะคนนอกทำให้เป็นแบบนั้น

แต่เพราะคนในบ้าน ให้คำพิณคน เห็นใจผิดฝั่ง

คนในบ้านบางคนเลยเลือกที่เจ็บลงเรื่อย ๆ เพราะรู้ว่า ต่อให้พุดไปก็ไม่ฟัง

ทำดีแค่ไหน ก็ไม่ถูกใจ เลยถอยออกมาเงียบ ๆ คิดว่า อย่ารอให้ถึงวันที่เขาหมดแรงที่จะพยายาม แล้วเราก็อยกกลับมาารู้สึกว่า **“ไม่น่าเห็นคนอื่นดีกว่าคนของตัวเองเลย”**

คนที่ควรยืนข้างเรา คือ **คนในบ้าน ไม่ใช่คนอื่น**